1

В один із днів повернеться весна.
З південних регіонів батьківщини
потягнуться птахи, і голосна
свистулька вітчизняної пташини
озвучить ферми і фабричні стіни,
і грубий крій солдацького сукна,
і ще багато всякого гівна.

2

Але печаль лягає на поля.
Нужда голімі розправляє крила,
докіль поет тривожно промовля:
я є народ, якого правди сила;
цю жінку я люблю, вона просила.

3

Сумна країна у години скрут.
Блукає міщанин поміж споруд,
з усталеним природнім артистизмом
говорить і його словесний труд
повніє нездоровим еротизмом
і побутовим антисемітизмом.

4

Сколовши босі ноги об стерню,
старенький Перебендя коло тину
ячить собі, що, скурвившись на пню,
лукаві діти в цю лиху годину

забули встид, просрали Україну,
забили на духовність і борню,
і взагалі творять якусь фіґню.

5

Бідує місто. Кинувши фрезу,
робітники на заводському ґанку
лаштують косяки, бузять бузу,
розводять спирт, заводять варшав'янку
і, втерши соплі та скупу сльозу,
майовку перетворюють на п'янку.

6

Село мине спокуту цю тяжку.
Село — це корінь нації, це води,
що рушать берег. Молодь на лужку,
довірившись сільському ватажку,
заводить, навернувшись до природи,
народні сороміцькі хороводи.

7

Тому життя ніколи не втрача
своїх прозорих гомінких проекцій.
Стрімкий юнак, легке дитя ерекцій,
хапа за руку втомлене дівча,
і вже вони — аж дня не вистача —
займаються конспектуванням лекцій,
зневаживши вимоги контрацепцій.

8

І лиш зоря над містом пролягла,
юнак змахне краплини із чола
і молодечо усмішкою блисне.
Бо попри те, дала чи не дала,
у щастя людського два рівних є крила:
троянди й виноград — красиве і корисне.

1998